

man efter al Beregning udsætter sig for at tabe paa Nærtrafikken.

Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds talte ogsaa og fuldstændig beretiget om de forhøjede Satsers for det tomme Returgods. De Forhøjelser, der ere med Hensyn til Taksterne for tomt Returgods, ere ganske overordentlig store, de stige endogsaa til 145 pCt. af de nuværende, og den 145 pCt.s Stigning er kun paa en Afstand af 60 km; naar man kommer højere op, aftager Stigningen. Den begynder ved 5 km smaat med en Stigning af 20 pCt., stiger saa til de 145 pCt. og bevæger sig noget uregelmæssigt, saaledes at den paa de længste Afstande er omkring 40 pCt. Forhøjelse. Nu siger man dertil, at det er man nødt til, fordi man ellers risikerer, at det fyldte Gods sendes med Damperne, medens Statsbanerne faa det tomme Returgods at befordre tilbage. Dertil vil jeg sige, at det er man selv Herre over. I gamle Dage, da Befordring af Returgods var ganske gratis, forlangte man af den Mand, som vilde have sit tomme Returgods sendt tilbage, at han skulde producere Modtagelsesfragtbrevet, og det er ganske klart, at dertil kan man vende tilbage. Om man end ikke vil befordre det gratis forsendt, saa kan man dog gøre det til nedsat Takst, naar vedkommende kan producere Fragtbrevet; kan han ikke det, maa han betale efter den højere Takst.

Jeg tror altsaa, at man vil forregne sig noget, og maaske ikke saa ganske lidt, ved at vedtage dette Lovforslag, og jeg beklager igen, at dette Forslag, der, som det forekommer mig, trænger til en virkelig grundig Undersøgelse, som det nu ligger for, er kommet saa sent til os. Men mine Meningsfæller og jeg ville gerne hjælpe med til, — det have vi erklæret tidligere —, at Statskassen faar de Indtægter, som virkelig ere nødvendige, og det er ogsaa muligt, at der er noget at finde her.

Det er ganske ejendommeligt, at det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds ogsaa har haft, uden at vi have talt sammen, den Tanke, at man skulde sige: naar det er 10 pCt., vi skulde have mere, lad os saa ogsaa forsøge at give et dertil svarende Tillæg til de nugældende Takster. Det har man kendt i Tyskland, hvor man har givet et midlertidigt „Zuschlag“ af saa og saa meget. Jeg vil sige: Lader os saa gaa videre for at betragte det forretningsmæssigt og sætte Tillæget fra 10 til 15 pCt., for at man kan operere dermed saaledes,

at det enkelte Steder kan komme under 10 pCt. Man maa nemlig ikke glemme, — det fremgaar af den Betænkning, der er afgiven af det andet Ting —, at der er mange Virksomheder, som ikke taale Forhøjelse, og for hvem det næsten vil være et dræbende Slag at faa en saadan. Der er f. Eks. Virksomheder som Grusgravene ved Hedehusene og Tørvefabrikationen i Jylland o. s. v., for hvem det vil være ganske overordentlig føleligt at faa en hvilken som helst Forhøjelse. Men det forekommer mig, som det ærede Medlem, jeg nævnedes, har udtalt, at der i den antydede Tanke ligger en Løsning, som er saa meget mere anbefalelsesværdig eller i alt Fald eftertænkeværdig, som den kan gennemføres hurtigt, og da vi staa overfor Nedsættelse af en Kommission eller et Udvalg, kunde der maaske være Grund til at vente lidt med at reformere i den Grad paa Taksterne, som man vil gøre her.

Sluttelig vil jeg gerne gøre en Bemærkning om, hvad der er bestemt i § 2 om Taksternes Ikrafttræden og Indregningen af Tariffen for Statsbanernes Hovedforbindelser med Udlandet, og de Bemærkninger, som den højtærede Minister har gjort i den Anledning. Jeg tror, at denne Indregning har sin overordentlig store Betydning, og jeg vil gerne takke den højtærede Minister for, at han er kommen saa vidt. Det er et Spørgsmaal, der af adskillige, deriblandt ogsaa af mig, har været fremdraget tidligere her i Salen, og jeg erindrer om, at jeg for nogen Tid siden bad den daværende Minister for offentlige Arbejder tage sig af denne Sag. Han erklærede dertil, at nu haabede han, at det kom i Orden inden Udgangen af 1910. Da kom det ikke, derimod kom der en Bemærkning ved Forslagets Fremlæggelse her i Rigsdagen, som med Hensyn til disse Indregninger gik ud paa — jeg gaar ud fra, at det ikke er Ministeren, den skyldes, men Administrationen —, at det kan vare længe med disse Beregninger, man har Erfaring for, at der hertil kræves aarelange Forhandlinger. Det glæder mig da, at Administrationen allerede er kommen saa vidt, at der, efter hvad den højtærede Minister udtalte, er Udsigt til, at en Del af disse Indregninger allerede kan være færdig inden Udgangen af indeværende Aar, en Del vil komme inden 1. April 1912, og, hvad der saa er tilbage, er forsvindende.

Jeg tillader mig, gaaende ud fra, at mine Meningsfæller og jeg gerne ville